

CHƯƠNG MƯỜI TÌNH NÀO KHÔNG MA LỰC

Yến Thanh mỉm cười :

- Giả như tại hạ không trở lại !

Bạch Kim Phượng đáp :

- Thì tôi sẽ huy động toàn lực, ngăn chặn bức bách đại hiệp trở lại.

Yến Thanh hỏi :

- Giả như không ngăn nổi !

Bạch Kim Phượng đáp :

- Cũng ngăn, cố ngăn chừng nào không ngăn nổi hẳn hay. Ngăn không nổi đành để cho đại hiệp đi. Tôi tin chắc là đại hiệp đi không được.

Yến Thanh chớp mắt :

- Tại sao ?

Bạch Kim Phượng đáp :

- Vì tôi đã thỉnh ! Nếu Yến đại hiệp không trở lại là đại hiệp cố chấp. Chính đại hiệp trách tôi cố chấp chẳng lẽ đại hiệp cũng cố chấp luôn ?

Yến Thanh lại hỏi :

- Thế thì môn chủ đã tin lời Đào Lập và Dương Mãnh ?

Bạch Kim Phượng đáp :

- Chẳng phải tôi không tin, có điều là tôi không hoàn toàn tin tưởng là tôi đúng nên tôi phải đi thỉnh Yến đại hiệp trở lại.

Yến Thanh cười nhẹ :

- Tại hạ đã nói trước tiên, môn chủ hoài nghi cũng là hợp lý. Bởi trong tình cảnh nguy khốn người ta có quyền không tin bất cứ một ai, huống hồ là một kẻ hoàn toàn xa lạ !

Bạch Kim Phượng tiếp :

- Nếu đại hiệp biết xét cho tôi như vậy thì cũng nên nể tình tôi mà trở lại Thiên Tàn Cốc.

Yến Thanh lắc đầu :

- Tại hạ không trở lại đâu. Tuy nhiên tại hạ bảo chứng là không hề liên quan với Thiên Tuyệt Cốc. Hơn thế nữa tại hạ đối lập với Thiên Tuyệt Cốc hoàn toàn. Môn chủ có thể tin lời tại hạ !

Bạch Kim Phượng suy nghĩ một lúc lâu.

Sau cùng nàng thốt :

- Thật ra thì tôi không nên hoài nghi đại hiệp bởi nếu đại hiệp là người của Thiên Tuyệt Cốc thì khi nào lại phát tay áo bỏ đi. Đại hiệp thừa hiểu Thiên Tàn Cốc hoàn toàn trống vắng kia mà ! Đại hiệp có thể thừa cơ hội xâm nhập, uy hiếp... Chỉ vì...

Yến Thanh chận lời :

- Chỉ vì môn chủ không muốn thừa nhận sai lầm trước mặt Đào Lập và Dương Mãnh, môn chủ không thể nói đi rồi nói lại, tiền hậu bất nhất ! do đó để tất trách sự mời tôi trở lại môn chủ viện lẽ lưu tại hạ lại để tìm hiểu rõ ràng hơn. Có đúng vậy không ?

Bạch Kim Phượng cúi đầu :

- Phải ! Địa vị của Thiên Tàn Môn chủ không phải thấp, trước mặt thuộc hạ dù sao tôi cũng phải giữ thể diện. Do đó đi mời Yến đại hiệp trở lại tôi không dẫn họ theo.

Yến Thanh gật đầu :

- Tại hạ hiểu. Trước mặt Đào Lập và Dương Mãnh không bao giờ môn chủ nhận lỗi với tại hạ !

Bạch Kim Phượng gật đầu :

- Đúng vậy ! Tôi không dẫn họ theo điều đó chứng tỏ tôi thành tâm tạ lỗi. Bây giờ đại hiệp bỏ qua cho tôi chứ ?

Yến Thanh lắc đầu.

Bạch Kim Phượng biến sắc.

Đến khi lấy lại được bình tĩnh nàng hỏi :

- Tại sao ? Người đừng tưởng là bốn môn chủ không giữ nổi người !

Yến Thanh đáp :

- Tại hạ không nghĩ như vậy đâu ! Nhưng thực sự tại hạ không thể trở lại Thiên Tàn Cốc.

Bạch Kim Phượng hỏi :

- Tại sao người không chịu trở lại Thiên Tàn Cốc ?

Yến Thanh mỉm cười :

- Điều đó rất đơn giản môn chủ ạ. Vào đó là bị phong tỏa, bị giam cầm yểm trứ. Vả lại vào đó chẳng có ích lợi gì ! Mã Bách Bình là tay áo đắc lực, đột người thứ nhất vào Thiên Tàn Cốc không thu được kết quả mong muốn thì đối phương lại gửi đột thứ hai hùng hậu hơn vào. Nếu môn chủ ý y giữ vững căn cứ là chấp nhận bị bao vây ở trong đó. Biết như vậy tại hạ còn trở vào thì cũng chẳng làm được cái gì ích lợi cho môn chủ ngoài sự cùng chết ?

Bạch Kim Phượng cười bảo chàng :

- Đúng vậy ! Nhưng Yến Đại hiệp yên tâm, Thiên Tàn Cốc có nhiều lối ăn thông ra ngoài lắm và những lối đó hoàn toàn cơ mật. Trừ ta và một vài người thân tín thì không ai biết hết !

Yến Thanh gật đầu :

- Môn chủ do một lối bí mật đến am, bây giờ lại do một lối bí mật khác đến đây ngăn chặn tại hạ. Biết vậy nên tại hạ không lấy làm lạ chút nào.

Bạch Kim Phượng hỏi :

- Đại hiệp còn lo ngại điều chi nữa chẳng ?

Yến Thanh tiếp :

- Đường vào Thiên Tàn Cốc tuy nhiều, song tất cả chỉ đưa từ căn cứ đến đầu lộ này thôi. Nếu Mã Bách Bình chặn lại nút sinh tử đó thì môn chủ cũng lâm nguy như thường. Khi mới đến đây tại hạ có quan sát địa thế rất kỹ.

Bạch Kim Phượng giật mình.

Một lúc lâu nàng thở dài thốt :

- Yến đại hiệp lo ngại chu đáo thật ! Bạch Kim Phượng này vô cùng khâm phục !

Yến Thanh tiếp luôn :

- Bây giờ thì môn chủ bằng lòng để cho tại hạ ra đi chứ !

Bạch Kim Phượng trầm ngâm.

Sau đó nàng hỏi :

- Đại hiệp nhận định là chúng còn trở lại ?

Yến Thanh gật đầu :

- Nhất định chúng sẽ trở lại và Mã Bách Bình sẽ mai phục một số người tại đầu lộ. Lần sau số người được sai phái phải quan trọng hơn lần trước. Cho nên chẳng những tự mình ly khai mà tại hạ còn yêu cầu môn chủ dẫn hết số thuộc hạ còn lại quanh mình ly khai nơi này luôn để tạm thời tránh cái mạnh của đối phương. Ở bên ngoài môn chủ sẽ tìm cách triệu tập những người đã được phái đi công tác khắp nơi, khi tất cả hội tề đông đủ rồi thì môn chủ hãy tính tới việc đối phó với địch.

Bạch Kim Phượng thốt !

- Nếu chúng tôi rút lui toàn bộ vào Thiên Tuyệt Cốc thì địch dù kéo đến đông bao nhiêu người cũng chẳng làm gì được chúng tôi. Hình thế trong cốc cực kỳ hiểm yếu, một người bên trong có thể đương cự với trăm người bên ngoài vào.

Yến Thanh nhếch nụ cười khổ :

- Môn chủ ỷ trọng vào các chỗ yếu hiểm mà kiên trì chôn chân tại sơn cốc à ? Có gì đáng lưu luyến ? Chắc gì bảo vệ được chỗ tuyến lưu ? Một lão bà họ Hồ mang đến đây ngàn cân hỏa dược chôn khắp nơi thì Mã Bách Bình có thể mang hơn số hỏa dược đó đến đây chứ ! Mang bao nhiêu tùy ý thích của hần ! Nếu số hỏa dược đó được nổ lên bốc cháy thì trọn phía Đông Thiên Mục Sơn này còn chẳng ? Thiên Tàn Cốc còn chẳng ? Chúng ta sẽ bị chôn sống đó môn chủ !

Bạch Kim Phượng mỉm cười :

- Bao nhiêu ngàn cân hỏa dược cũng không phá vỡ căn cứ của Thiên Tàn Môn đâu đại hiệp ! Thiên Tàn Môn đặt cơ sở ngay trong bụng núi rất sâu, bất quá tạm thời chúng bít lối ra thôi !

Yến Thanh hỏi :

- Bị chôn sống trong núi như vậy rồi môn chủ làm sao ?

Bạch Kim Phượng tiếp :

- Chôn sống chúng tôi được bao lâu ? Lương thực trong Thiên Tàn Cốc đủ dùng cho năm sáu năm sợ gì ?

Yến Thanh thở dài :

- Chúng không cần chôn sống các vị lâu như thế, chỉ một năm thôi cũng đủ lắm rồi. Trong thời gian đó thế lực của Thiên Tuyệt Cốc thành hình, dù sau này chúng ta có thoát hiểm thử hỏi chúng ta sẽ làm gì được đối phương ? Cho nên muốn thu thập họ chúng ta phải hành động ngay từ lúc họ chưa đủ vây cánh, tổ chức chưa chu đáo, thế lực chưa hình thành, căn cơ chưa củng cố. Có như thế mới mong thành công.

Bạch Kim Phượng nín lặng một lúc đoạn thốt :

- Đại hiệp luận xét rất đúng ! Còn một bí mật này tôi xin tiết lộ luôn với đại hiệp là trong các lối bí mật xuất nhập có một con đường khác chỉ mình tôi biết mà thôi. Đó là một con đường thủy, con đường đó thông đến suối Hà Lịch. Chúng ta có thể thoát ra ngoài bằng lối đó.

Yến Thanh gật đầu :

- Tại hạ biết rồi.

Bạch Kim Phượng trở mặt :

- Đại hiệp biết con đường đó ? Ai nói cho đại hiệp biết ?

Yến Thanh mỉm cười :

- Nào có ai nói cho tại hạ biết đâu ! Đại phạm dụng lập một căn cứ ai ai cũng dọn sẵn cho mình một sanh lộ, trong trường hợp có đại địch bao vây ! Đó là một phương pháp tự tồn. Bất cứ môn phái nào muốn có chỗ đứng tốt và giữ chỗ đứng đó lâu tất nhiên phải lấy phương pháp ấy làm nguyên tắc đấu tranh.

Bạch Kim Phượng thở phào :

- Con đường do tự tay tôi sáng tạo, không một kẻ thứ hai ngoài tôi biết được. Bây giờ đại hiệp an tâm chưa ?

Yến Thanh hỏi :

- Hình thế Thiên Tuyệt Cốc như thế nào ? So với Thiên Tàn Cốc ra sao ?

Bạch Kim Phượng đáp :

- Khác nhau rất nhiều. Hai nơi đều do tiên phụ kết tạo song Thiên Tuyệt Cốc dành cho căn cứ địa còn Thiên Tàn Cốc là nơi lánh nạn lúc cần.

Yến Thanh hỏi :

- Mã Bách Bình biết chăng ?

Bạch Kim Phượng suy nghĩ một chút :

- Nhất định là hắn biết cho nên hắn nóng nảy chiếm đoạt Thiên Tàn Cốc để chuẩn bị công cuộc xung bá của hắn. Chứ nếu không thì một Thiên Tuyệt Cốc cũng đủ lắm rồi với tất cả ưu thế của nó. Hắn cần gì dòm ngó đến một nơi hẻo lánh tối tăm !

Yến Thanh điểm một nụ cười :

- Đó là lý do bành trướng cơ đồ của hắn ! Hiện tại bên ngoài có nhiều tổ chức phản đối hắn từ sau ngày cha con hắn tiếp thu dư đảng của Thiên Ma Giáo, trước áp lực đó hắn phải cấp bách hoàn bị căn cơ, tạo một vị trí vững chắc bảo đảm sự tiến thoái lúc cần.

Bạch Kim Phượng thở dài :

- Điều đáng hận là những tay thân tín đắc lực của tiên phụ cũng theo về với cha con hắn !

Chợt nàng thấy thân sắc Yến Thanh biến đổi dường như lãnh đạm đối với nàng.

Nàng hỏi gấp :

- Yến đại hiệp không tin tôi ?

Yến Thanh cười nhạt :

- Tin chứ ! Tại hạ tin những gì môn chủ nói là đúng sự thật !

Bạch Kim Phượng tiếp :

- Hành vi của tiên phụ ngày xưa đã làm cho đồng đạo võ lâm căm hận không ít, chẳng qua lão nhân gia quá tự tôn, tự đại phóng túng ngông cuồng, cuối cùng phải bại dưới tay của Kinh Thiên Nhất Kiếm Hoa lão hiệp. Sau cuộc chiến đó lão nhân gia thức ngộ người cao còn có kẻ cao hơn nên lão nhân gia ăn năn tự hối dọn đường hướng thiện hồi đầu, quyết tâm hành hiệp chuộc tội với giang hồ. Nhưng người muốn vậy mà bọn phản phúc trong môn hộ không muốn vậy, chúng cứ tìm cách hãm hại lão nhân gia. Trong số đó Bạch Phúc là kẻ nhiệt liệt nhất. Bên ngoài thì lão khoác cái vẻ trung thành nhưng bên trong lại ngầm mưu đồ bất nghĩa, lừa tiên phụ, đoạt bí kíp xong rồi hạ độc sát tử lão nhân gia luôn.

Yến Thanh giật mình :

- Linh tôn bị Bạch Phúc sát hại ?

Bạch Kim Phượng gật đầu :

- Tiên phụ bị Kinh Thiên Nhất Kiếm Hoa lão hiệp đánh rơi xuống vực thẳm, ai ai cũng cho rằng lão nhân gia tán mạng nhưng lão nhân gia chỉ thọ thương thôi, có điều hơi nặng một chút. Lão nhân gia mang thương thế cố gượng đến một sơn động ẩn mình dưỡng thương. Bạch Phúc tìm đến lưu lại giả vờ săn sóc người thừa cơ hội thuận tiện hạ độc và đoạt luôn bí kíp võ công. Lão ấy còn đoạt lấy linh phù của bốn môn, nhờ linh phù đó lão kế thừa sự nghiệp của tiên phụ, đổi danh xưng là Thiên Ma Giáo.

Yến Thanh động niệm cảm khái tặc lưỡi mấy lượt.

Bạch Kim Phượng tiếp :

- Lúc đầu tiên phụ chưa bị Bạch Phúc uy hiếp. Lão ấy không dám vội lộ dã tâm là vì còn mấy thuộc hạ trung thành bảo vệ tiên phụ. Dần dần Bạch Phúc thuyết dụ mua chuộc họ bỏ rơi tiên phụ. Bởi trúng độc lại chưa khôi phục nguyên trạng tiên phụ

không kháng cự lại lão được. Ngoài ra lão còn bắt hai chị em tôi quản thúc một nơi dọa rằng nếu tiên phụ không tuân theo ý muốn của lão thì lão sẽ giết hai chị em tôi trước rồi tru diệt tiên phụ sau. Do đó tiên phụ phải trao lĩnh phù cho lão chấp chương môn hộ, lão hứa khi nào hai chị em tôi trưởng thành thì lão sẽ quy hoàn cơ nghiệp. Sở dĩ lão hứa như vậy là lão sợ bốn vị trưởng lão của tiên phụ, nếu họ bất mãn thì lão khó mà ngồi yên trên vị trí chương môn. Tuy nhiên tiên phụ chưa vội trao bí kíp võ công. Mãi một năm sau Bạch Phúc tạo được thể đứng có hậu thuẫn rồi bèn ra mặt yêu sách trắng trợn. Bất đắc dĩ gia phụ phải giao cho lão một quyển, còn một quyển thì qua một thời gian lão đem quyển cũ đổi quyển mới.

Dừng lại một chút nàng nói :

- Thực ra Bạch Phúc chỉ đòi hai quyển bí kíp để nghiên cứu thôi, nghiên cứu xong là đủ ! Còn lĩnh phù thì lão dùng để uy hiếp môn đồ theo lão, trong thời gian đó lão mua chuộc hầu hết tay chân bộ hạ của tiên phụ. Khi lão trao trả lĩnh phù và vờ suy tôn tôi lên địa vị môn chủ thừa kế sự nghiệp của tiên phụ thì Thiên Tàn Môn chỉ còn là cái tiếng thôi, thực lực thì trọn vẹn về tay lão. Với thực lực đó lão thành lập Thiên Ma Giáo. Từ đó đến nay bất quá tôi chỉ mang hư danh, ngồi trên hư vị mà thôi !

Yến Thanh cau mày :

- Nhưng Đào Lập và Dương Mãnh có nói với tại hạ là trước sau Bạch Phúc không ly khai Thiên Tàn Môn kia mà ?

Bạch Kim Phượng gật đầu :

- Quả có như vậy, chẳng qua lão là con người gian hoạt xảo trá, phát hiện hai quyển bí kíp không đầy đủ, còn thiếu mấy trang tối trọng yếu, những trang ghi chú tâm pháp luyện công. Phàm luyện võ học mà thiếu tâm pháp thì làm sao tiến bộ đến bậc đại thành ! Chính tiên phụ cố ý dấu mấy trang đó để sau này chị em tôi có cách chế phục một thuộc hạ phản bội. Vì muốn đoạt luôn mấy trang đó Bạch Phúc duy trì liên hệ với bốn môn chủ chưa vội công khai thoát ly, lão tìm cơ hội thuận tiện để hạ thủ.

Nàng thở dài tiếp :

- Bất hạnh chồng bất hạnh, bốn vị trưởng lão thọ di mạng của tiên phụ bảo vệ chị em tôi thoát đầu còn trung thành với tôi sau lại chia ra hai phe, Tung đạo nhân và Mạnh sư thái vẫn phù trợ tôi như cũ còn Bì Tẩu và Độc Tỷ Tiên Bà ủng hộ Bạch Ngân Phượng tách rời tôi lập riêng một thế lực. Để có hậu thuẫn vững vàng Bì Tẩu và Độc Tỷ Tiên Bà liên kết với Mã Cảnh Long tìm cách đưa lão vào Thiên Ma Giáo để chực dịp đoạt thế lực của Bạch Phúc. Đồng thời hai người đó lại tác hợp Ngân Phượng thành hôn với Mã Bách Bình. Các việc sau tất đại hiệp đã hiểu rõ, tôi khỏi phải giải thích.

Yến Thanh hỏi :

- Còn Thiết Ky Minh ? Môn chủ có biết chi về tổ chức đó chăng ?

Bạch Kim Phượng gật đầu :

- Thiết Ky Minh do Liễu Hạo Sanh sáng lập quy tụ đám lực lâm vùng quan ngoại. Tổ chức đó rất nghiêm mật, thực lực cực kỳ hùng hậu, có phần mạnh hơn Thiên Ma Giáo ngày trước. Tuy nhiên nhân thủ trong tổ chức đó phần lớn là người của họ Mã, cho nên Liễu Hạo Sanh tiếng là minh chủ song không khống chế hết toàn bộ. Chỉ sợ sau này y cũng bị thôn tính luôn !

Rồi nàng tiếp :

- Bất quá tôi chỉ biết tổ chức đó do tin tức thu thập, còn thực sự ra sao thì tôi không được rõ bởi tôi ít có dịp xuất ngoại nên không phối kiểm mọi diễn tiến trên giang hồ qua truyền thuyết.

Yến Thanh hỏi :

- Môn chủ có thái độ thế nào đối với cha con họ Mã ?

Bạch Kim Phượng đáp :

- Tôi bình sanh thích nhàn tịnh, nếu họ Mã đừng dồn tôi vào chân tường thì tôi không hề sanh sự với họ !

Yến Thanh cười nhẹ :

- Chỉ sợ họ không dung tha cho môn chủ đâu !

Bạch Kim Phượng cảm hờn :

- Nếu có cuộc xung đột giữa họ Mã và Thiên Tàn Môn thì cũng do họ Ngân Phượng vậy. Xá muội rất tha thiết với cuốn bí kíp võ công hiện đang ở nơi tay tôi. Cho nên tôi đã chuẩn bị sẵn sàng, họ dùng biện pháp mạnh là tôi phải liều dù đang ở trong cái thế yếu.

Nàng nhìn Yến Thanh vẻ van lơn hiện rõ nơi ánh mắt.

Nàng tiếp :

- Tôi hy vọng Yến đại hiệp tiếp trợ một tay !

Yến Thanh cảm động trước sự ủy khúc cầu trợ của nàng.

Gia dĩ dung nhan của nàng rất quyến rũ, có nam nhân nào lơ đãng khi người đẹp tỏ ý nhờ ?

Chàng khảng khái đáp :

- Tại hạ là một lãng tử, không thích đấu tranh song cha con họ Mã không chịu buông tha cho tại hạ thì chỉ còn cách là tại hạ quật lại để tự tồn. Chúng ta là những kẻ đồng cừ cái lý là phải hợp tác để diệt cừ. Do đó tại hạ bằng lòng đến quý cốc...

Bạch Kim Phượng lộ vẻ mừng :

- Vậy là Yến đại hiệp đáp ứng trở lại cốc với tôi !

Yến Thanh suy tư một chút :

- Bạch môn chủ ! Tại hạ mong môn chủ nghe lời khuyên của tại hạ tạm thời buông Thiên Tàn Cốc cho chúng đi !

Bạch Kim Phượng trở mắt :

- Buông căn cứ cho địch ? Phải biết Thiên Tàn Cốc là cứ điểm cuối cùng của bốn môn...

Yến Thanh tiếp :

- Biết vậy rồi, nhưng muốn khôi phục phong quang ngày trước của quý môn thì trước hết phải tạm thời buông bỏ những cái củ. Hiện tại thực lực của môn chủ không

còn ở sơn cốc nữa. Mạnh sư thái chết rồi, Tung đạo nhân thì xuất ngoại với một số người thân tín, một mình môn chủ bám sát vào cứ điểm, bọn Mã Bách Bình lại bao vây chặt chẽ bên ngoài thì làm sao môn chủ và đám người xuất hành công tác liên lạc với nhau, quy tụ lại một chỗ để có đủ thực lực quật thế khởi phản công ? Trong ngoài đoạn tuyệt giao liên, ngoài tan rã trong mòn mỏi, cuối cùng tiêu diệt, có ích lợi gì môn chủ ?

Bạch Kim Phượng còn dùng dằng :

- Tôi lợi dụng con đường thủy bí mật đó liên lạc với đám xuất hành công tác !

Yến Thanh khoát tay :

- Lại càng không nên ! Mã Bách Bình là kẻ rất tinh minh, có thể hiện tại bọn Tung đạo nhân đã bị hấn phải người giám thị rồi đó. Môn chủ liên lạc với họ có khác nào chỉ điểm con đường thủy đó cho Mã Bách Bình biết ! Nên nhớ nếu ngày nào môn chủ còn muốn trở lại đây thì tuyệt đối không nên để bất cứ ai biết lối bí mật cuối cùng. Lối ấy là lối sanh mạng của môn chủ ! Trừ khi sau khi trùng hưng môn hộ rồi môn chủ muốn dời nhà đi nơi khác.

Bạch Kim Phượng sững sờ.

Yến Thanh tiếp :

- Ngoài ra ngõ bí mật đó có chỗ dùng cho chúng ta nếu được giữ bí mật mãi mãi. Quan trọng lắm môn chủ ạ !

Bạch Kim Phượng hỏi gấp :

- Dùng như thế nào ?

Yến Thanh giải thích :

- Mã Bách Bình chiếm được Thiên Tàn Cốc rồi sẽ dời toàn bộ tham mưu về đó, phát xuất hiệu lệnh cũng từ chỗ đó. Chúng ta sẽ do lối bí mật vào, âm thầm vào tận căn cứ của hắn, thám dò động tĩnh. Nếu gặp dịp thuận tiện, chúng ta bất thần do lối đó kéo vào đánh úp, hắn phải khó trở tay kịp. Môn chủ nghĩ sao ?

Long Vũ Điền cất tiếng phụ họa :

- Yến lão đệ nói phải đó môn chủ ! Địch mạnh, mình yếu thì mình phải nhường chỗ sáng cho chúng, còn mình thì rút vào chỗ tối âm thầm hoạt động. Có vậy mới mong xoay chuyển được thế cờ. Năm xưa Thiên Ma Giáo áp dụng phương pháp ấy nên đứng vững được suốt mấy năm dài. Dần dần khống chế toàn diện võ lâm, Bạch Phúc mới trở thành đáng sợ như chúng ta đã biết.

Bạch Kim Phượng hỏi :

- Bỏ Thiên Tàn Cốc chúng ta sẽ đi về đâu ?

Đó là một vấn đề quan trọng và cấp thiết bắt buộc Yến Thanh phải suy nghĩ nhiều.

Bởi bọn Bạch Kim Phượng hoàn toàn thiếu kinh nghiệm giang hồ, họ làm sao tự tìm cho họ một địa điểm tương đối an toàn ?

Mã Bách Bình thấy mất họ sẽ tìm khắp mọi phương trời.

Chàng trầm tư chưa đáp.

Long Vũ Điền chợt thốt :

- Ngu huynh biết một địa phương tương đối bí ẩn mà lại cách Kim Lăng không xa lắm. Chúng ta có thể tạm dừng làm căn cứ địa cho Thiên Tàn Môn. Ngoài ra chúng ta cũng còn ở gần cha con họ Mã, có thể theo dõi hành tung của họ.

Yến Thanh vội hỏi :

- Địa Phương nào thế ?

Long Vũ Điền đáp :

- Trang viện của ngu huynh, bên cạnh Trường Giang.

Yến Thanh thở phào :

- Chỗ đó được lắm !

Nói là trang viện của Long Vũ Điền chứ thực ra là cơ sở do Cửu Lão Hội dựng lên cho Long Vũ Điền cư túc, tiện việc ứng cứu cho Yến Thanh.

Thiên Ma Giáo đã vỡ tan, tòa trang viện đó bỏ trống vì Long Vũ Điền chán cảnh giam cầm mình thêm dài lâu nữa, vả lại cũng chẳng có ích lợi gì.

Bạch Kim Phượng thốt :

- Nếu vậy thì tôi phải chuyển cư tạm thời đến đó, hiện tại tôi chỉ còn trở vào cốc, thu xếp tế nhuyễn và gọi thuộc hạ theo tôi.

Yến Thanh cau mày :

- Đừng làm mất thời giờ, môn chủ ! Rất có thể trong khoảng khắc là người của Mã Bách Bình sẽ kéo đến đây !

Bạch Kim Phượng kêu lên :

- Nhưng tôi còn vật quan trọng trong đó...

Yến Thanh bảo :

- Nếu môn chủ không nghi ngờ gì thì cứ lên xe mà ly khai trước để bọn thuộc hạ do Long Tiên Sinh hướng dẫn vào cốc thu dọn chi đó thì thu dọn, các thuộc hạ sẽ truyền khẩu lệnh của môn chủ cho bọn người trong đó triệt thoái.

Bạch Kim Phượng hừ một tiếng :

- Chậm lại một chút cũng không được nữa sao ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Tuyệt đối không thể được ! Binh quý ở chỗ thần tốc, mình có nhanh thì mới giành được lợi thế với địch. Tại hạ dám chắc Mã Bách Bình đang điều động nhân thủ mở chiến dịch thứ hai đó !

Bạch Kim Phượng đành lưu lại bốn thiếu nữ giao cho Long Vũ Điền, phần nàng mang theo hai lên xe.

Liên Liên và Tích Tích đánh xe đi liền.

Dĩ nhiên Yến Thanh cũng phải theo xe. Chàng tốc hết mui để xe trần, Bạch Kim Phượng lấy làm lạ hỏi :

- Yến đại hiệp làm thế có ích gì ?

Yến Thanh giải thích :

- Cho mọi người điều thấy môn chủ ly khai.

Bạch Kim Phượng cau mày :

- Vậy là hành tung chúng ta bị lộ rồi !

Yến Thanh cười nhẹ :

- Chỉ cần đối phương không vận dụng toàn lực ngăn trở thì tại hạ tin rằng bọn chúng không hiểu nổi bọn ta đi về đâu bởi chúng ta không phải là những kẻ cô đơn, phía trước kia có hai viện thủ rất đặc lực.

Bạch Kim Phượng giật mình :

- Hai vị cô nương đó ?

Yến Thanh gật đầu :

- Phải ! Môn chủ đã biết họ là đệ tử Cái Bang thì cũng phải biết luôn thực lực của Cái Bang. Một vài kẻ tầm thường do đối phương sai phái theo dõi chúng ta đối với họ đâu thành vấn đề !

Bạch Kim Phượng gật đầu :

- Phải rồi ! Tại tôi rồi lên nên chẳng nhận xét rõ tình hình.

Yến Thanh tiếp luôn :

- Họ là nghĩa tử của Cái Bang bang chủ đó.

Bạch Kim Phượng trở mặt :

- Thế à ! Họ có thân phận cao trong Cái Bang vậy mà cam tâm làm kẻ tùy tùng của đại hiệp đủ biết thanh danh của đại hiệp không nhỏ đâu !

Yến Thanh mỉm cười :

- Đối với tại hạ thân phận chẳng có nghĩa gì, chỉ có trách vụ, hoài niệm, ý chí và lập trường thôi !

o0o